

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Alexandra Krysla ve věci

žalobce: **P. L.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Vlasákem
sídlem náměstí Republiky 2/2, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2021, č. j. PK-RR/779/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

- 1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2021, č. j. PK-Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

RR/ 779/21 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Manětín, stavebního úřadu ze dne 15. 12. 2020, č. j. SÚ/249/20-3. Tímto prvoinstančním rozhodnutím správní orgán podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“) nařídil odstranění stavby dřevěného oplocení na pozemku parc. č. X, XA v k. ú. X, neboť byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem (výrok I.). Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč (výrok II.) a byly stanoveny podmínky pro odstranění stavby (výrok III.).

II.

Žaloba

2. Podle žalobce správní orgány při posuzování podmínek pro odstranění stavby nepostupovaly v souladu se zákonem. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, které bylo založeno na nesprávném právním posouzení, čímž se dopustil stejného porušení jeho práv, a svoje rozhodnutí náležitě neodůvodnil, což jej činí nepřezkoumatelným.
3. Žalobce tvrdil, že vydržel vlastnické právo k části pozemku parc. č. X, na které se nachází odpadní jímka. Oplocení této části pozemku se tak nacházelo na jeho pozemku a nebyl důvod k jeho odstranění ani k žádosti o dodatečné stavební povolení. Stejně tomu tak bylo u části pozemku parc. č. XA, na které se nachází studna, ze které žalobce čerpá vodu a kterou z důvodu ochrany před znečištěním domácími zvířaty souseda oplotil. Dům s pozemky zakoupil v roce 2005 a od té doby takto jímku a studnu využíval. Při opravě jímky zjistil její umístění na pozemku souseda, snažil se tuto situaci řešit, stejně jako umístění studny a přístup k ní, ale k dohodě nedošlo, a naopak soused dal podnět k odstranění oplocení. Z tohoto důvodu byl žalobce nucen domáhat se svého práva žalobou na určení vlastnického práva. Proto žalobce navrhoval přerušení správního řízení do doby rozhodnutí soudu o vlastnickém právu, kdy pak bude najisto postavena otázka vlastnictví pozemků a tím i důvodnost odstranění stavby.
4. Žalovaný argumenty žalobce uvedené v odvolání neuznal a ztotožnil se s názorem prvostupňového správního orgánu. Žalobce však namítal nesprávnost posouzení správních orgánů, neboť měly jako otázku předběžnou posoudit tvrzení žalobce o vlastnictví předmětných částí pozemků parc. č. X a parc. č. XA, event. řízení přerušit a vyčkat rozhodnutí soudu. S tvrzením žalobce se nevypořádaly a bez dalšího vycházely z toho, že žalobce není vlastníkem, a stavba oplocení je tudíž neoprávněná, a rozhodly o jejím odstranění. Takové rozhodnutí pokládal žalobce za nesprávné a v rozporu s právem na spravedlivý proces, když správní orgány neposoudily všechny okolnosti předmětné věci a nevypořádaly se se všemi námitkami žalobce, které měly pro rozhodnutí zásadní význam. Pokud bude určeno, že žalobce je skutečně vlastníkem předmětných částí pozemků, nemůže se v případě jejich oplocení jednat o stavbu neoprávněnou, dokonce podle názoru žalobce ani o stavbu podléhající stavebnímu povolení či zbudovanou v rozporu s územním plánem, neboť nejsou splněny zákonné předpoklady pro takové posouzení.
5. Posouzení situace správními orgány a jejich hodnocení tak dle názoru žalobce nebylo správné, nerespektovalo zjištěný stav a porušilo práva žalobce. S ohledem na vše výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční zrušil a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na skutečnost, že žalobce nepodal žádost o dodatečné povolení stavby oplocení, i když byl stavebním úřadem o této možnosti poučen. Nevyužil ani možnost požádat o prominutí zmeškání úkonu a společně s takovou žádostí podat žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad tedy byl povinen pokračovat v řízení o odstranění stavby oplocení. Všechny námitky a tvrzení žalobce, které uplatňoval v řízení o odstranění stavby, odvolání i žalobě mohl uplatnit v řízení o dodatečném povolení stavby oplocení.
7. Pro zahájení řízení o odstranění stavby nebylo rozhodující, že se stavba nachází na cizích pozemcích a je stavbou neoprávněnou, nýbrž to, že byla provedena bez povolení stavebního úřadu. Vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu bylo nezbytné, protože stavba oplocení byla umístěna v nezastavěném území a nesplňovala podmínky dané v § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona pro to, aby mohla být provedena bez povolení stavebního úřadu.

IV.

Posouzení věci soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
9. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť s tím žalovaný výslovně souhlasil a žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

VI.

Rozhodnutí soudu

10. Soud neshledal žalobu důvodnou.
11. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*
12. Rozhodovacím důvodem správních orgánů bylo provedení stavby bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Skutečnost, že stavba oplocení vyžadovala některý z právě uvedených správních aktů, správní orgány dovozovaly z § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona *a contrario*, neboť podle tohoto ustanovení *rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují opěrné zdi do výšky 1 m nebo oplocení do výšky 2 m, které nebrání s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi nebo s veřejným prostranstvím a které se nacházejí v zastavěném území či v zastavitelné ploše. Že se stavba nachází mimo zastavěné území, žalobce žádným konkrétním způsobem nezpochybnil a nedoložil opak.* Jediným procesním „odklonem“ v takovém případě mohlo být řízení o dodatečném povolení stavby, které ovšem žalobce v rámci správního řízení přezkoumávaného soudem neinicioval.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

13. Aby byl žalobce s žalobou úspěšný, musel by buď vyvrátit skutečnost, že stavba vyžadovala rozhodnutí nebo opatření dle stavebního zákona, nebo prokázat, že potřebným rozhodnutím nebo opatřením disponuje. K tomu ovšem spor o vlastnické právo či věcné břemeno k pozemkům souseda či jejich částem, jichž se žalobce setrvale dovolává, vůbec ničeho nepřináší. Ani eventuelní vlastnictví k předmětným pozemkům totiž žalobce nevyvazuje z povinnosti mít stavbu povolenu v souladu se stavebním zákonem, jestliže se nachází mimo zastavěné území obce – případný soukromoprávní titul k provedení stavby nedostačuje, neboť musí vždy přistoupit i titul veřejnoprávní. Na uvedené nemá vliv ani tvrzená snaha o ochranu studny před sousedovými domácími zvířaty, neboť ani takový dobře míněný cíl nemá za následek upuštění od nutnosti vrchnostenského posvěcení stavby oplocení (srov. k tomu obdobný případ týkající se oplocení s „ochrannou“ funkcí, řešený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 As 142/2012-23, jenž byl v prvním stupni projednáván zdejším soudem).
14. Ani přerušení správního řízení nebylo pro okolnosti uváděné žalobcem namístě, protože spor o věcné právo k částem pozemků žalobcova souseda (které se nacházejí mimo zastavěné území) nemá jakýkoli vliv na určení, zda stavba vyžadovala rozhodnutí nebo opatření dle stavebního zákona. Nemohlo se tedy jednat o důležitý důvod, pro který by měl správní orgán přerušit řízení podle § 64 odst. 3 správního řádu na žádost žalobce (tím méně za okolnosti, kdy žalobce správním orgánům až do vydání napadeného rozhodnutí nedoložil, že soudní spor skutečně vede). Nemohlo jít ani o předběžnou otázku, na které by záviselo rozhodnutí o odstranění stavby, podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože vymezení zastavěného území v územním plánu se opíralo o hranice pozemků zaměřené a zanesené v katastru nemovitostí. Tyto hranice žalobce v žalobě žádnými konkrétními argumenty nezpochybil. Právě hranicemi mezi pozemky žalobce a jeho souseda bylo přitom zároveň ohraničeno zastavěné území obce.
15. Ze shora uvedených důvodů soud shledal, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a správně aplikovaly relevantní zákonná ustanovení. Zároveň je z odůvodnění obou rozhodnutí jasné patrné, z jakých skutečností správní orgány vycházely a k jakým závěrům na základě svého právního posouzení dospěly. Napadené i prvoinstanční rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná, ostatně žalobce jim byl s to argumentačně oponovat, byť jím uvedené žalobní body nebyly důvodné.
16. Protože námitky uplatněné v žalobě nebyly důvodné, zamítl soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

17. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný nicméně výslovně uvedl, že neuplatňuje právo na náhradu nákladů řízení, a proto náhrada nákladů řízení nepřísluší žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. června 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.